

Perspectiva

No acostumo a tenir gaire retorn, per part dels lectors, del que publico en els articles d'aquest suplement. És cert que, de tant en tant, algú m'envia un correu i em fa una puntualització, una felicitació o una valoració general, o bé hi ha qui en fa un comentari públic a través de les xarxes. Generalment, però, tinc la sensació que els meus articles acostumen a passar més aviat desapercebuts. Sospito que això passa perquè, cagadubtes de mena com soc, tinc tendència a projectar un discurs poc radical, poc contundent, i sovint caic en un excés de neutralitat o, fins i tot –ai las!–, d'equidistància. Confesso que mai no m'he sentit a gust en la polèmica i ni tan sols la discrepància és un terreny on em mogui amb comoditat. No m'agrada ser el centre d'atenció i els qui em coneixen prou que ho saben. Per això em vaig sorprendre quan, fa algunes setmanes, arran de la publicació d'un article on repassava, amb un pessic d'ironia i ganes de definir la meua manera de veure el món, tot de coses que no m'agraden, vaig rebre el correu d'un lector que, enmig d'algunes delicadeses poc afalagadores que ara no reproduiré, em retreia que em queixés tant sense aportar cap solució.

Primer de tot, m'agradaria puntualitzar que no soc

de queixar-me gaire i, de fet, en aquell article no hi havia cap queixa formulada com a tal. S'hi desglossava, això sí, un rosari d'actituds, situacions o pràctiques que em costen de suportar. Fins i tot, hi deia que no m'agraden aquells que «només obren la boca per queixar-se i mai no aporten solucions a cap problema». I aquesta afirmació, que crec que és la que va encendre aquell meu benvolgut lector, podria semblar que li dona la raó si un no es fixa en el «només» i el «mai». En fi, que jo podria haver-me expressat de forma més clara i ell ho hauria pogut llegir amb més atenció. Deixem-ho en taules. D'altra banda, sempre em trobareu reivindicant el dret a queixar-se d'allò que molesta o, simplement, d'allò que no agrada. És a dir, el dret a plantejar problemes, a fer-se preguntes, sense que sigui imprescindible aportar respostes o solucions. Només faltaria! De fet, aquesta és sovint la feina de periodistes, docents, filòsofs o humils opinadors en suplement dominicals. D'una banda, perquè molts cops en la pregunta ja hi ha part de la resposta («qui pregunta ja respon», que deia el cantautor de Xàtiva), i d'altra banda perquè la solució de vegades queda lluny de les nostres mans, però a prop de les mans d'un potencial receptor.

Un camí, i el paisatge que el flanqueja, pot veure's molt diferent segons si el transites en una o altra direcció. Al capdavall, la perspectiva és imprescindible –i inevitable– a l'hora de mirar-se i de transmetre el món.

